

Obligationers Udstedelse, som findes i tidligere Love om Statslaan. Jeg skal endnu kun anbefale dette Lovforslag til det høje Ting og til hurtig Fremme i det Haab, at man vil være enig med Regeringen baade med Hensyn til Lovforslaget som finansiel Foranstaltning, med Hensyn til dets Affattelse og med Hensyn til de opnaaede Vilkaar.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1915 til 31. Marts 1916.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1.)

Lovforslaget sættes til Forhandling.

N. Neergaard: Det er med ejendommelige Følelser, vi i Aar giver os i Lag med at drøfte Finanslovforslaget. De er ejendommelige, fordi Tankerne er andetsteds henne, ude ved den store Kamp, hvis Forløb og endelige Udfald vil faa en saa væsentlig Betydning: saavel for os som for Europas andre Lande. Vi har ikke ønsket denne Kamp, og vi hverken kan eller vil øve nogen Indflydelse paa dens Forløb. Vi ønsker og har kun ønsket eet, nemlig at Krigen saa snart som muligt maa ende, og at vi maa vedblive at staa udenfor den, og saa ønsker vi een Ting endnu, at vi, naar Krigen en Gang er endt, kan sige det samme, som en dansk Konge, Frederik den Sjette, sagde, da han efter en anden stor Verdensbrand vendte tilbage til sit Rige fra Wienerkongressen, nemlig de Ord: „Mit lille Hus staaar endnu!“ Men alligevel er vore Tanker derude, og det, vi ellers sysler med, maa, selv om det under andre Forhold kunde synes os stort, nu forekomme os smaat mod den vældige Verdensbrand. Men det gaar os som Folk i det private Liv: Selv under store Kriser for Land og Rige tjener de private deres Samfund bedst ved saa vidt som muligt at passe deres daglige Dont stille og samvittighedsfuldt. Vi Politikere er ikke stillede under stort andre Vilkaar. Vi, der har med de offentlige Anliggender at gøre, maa ogsaa gaa til vort Arbejde og gøre det saa godt og samvittighedsfuldt, som vi formaar.

Der er imidlertid ved det Stykke Arbejde, vi i Dag gaar til, Finanslovdraftelsen, ganske særlige Vanskeligheder. Under normale Forhold kan Regering og Rigsdag dog med nogen Rimelighed haabe, at det Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, som de ved fælles Hjælp tilvejebringer, skal passe ikke blot i langt de fleste Enkeltheder, men ogsaa i de store Linier, men her er det saadan, at det eneste, man med Sikkerhed kan sige, er, at selv om naturligvis ogsaa paa denne Finanslov adskillige Enkeltheder vil kunne blive staaende, som de her udformes, vil det Statsregnskab for Finansaaret 1915—16, der en Gang skal bygges over det Finanslovforslag, vi nu taler om, ikke tilnærmelsesvis komme til at se ud som det Forslag, vi nu forhandler og en Gang vedtager endeligt. Det er det eneste sikre ved Sagen. Baade Indtægtssiden og Udgiftssiden vil komme til at se væsentlig anderledes ud, og Differencen vil sandsynligvis komme til at gaa i mange Millioner, baade til den ene og den anden Side. Jeg ser imidlertid ikke, at Regeringen kunde have grebet Sagen væsentlig anderledes an, end den har gjort, thi de Gætninger, Regeringen kunde have anstillet — og andet end Gætninger kunde det umuligt være blevet —, om, hvordan Ståterhvervene vil gaa, og om, hvorledes Indtægter og Udgifter i det hele vil forme sig i det kommende Finansaar, vilde ikke have nogen som helst Værdi; Regeringen kan lige saa lidt som nogen af os andre vide, hvor længe Krigen vil vare, hvad Udfald den vil faa, og hvilke Eftervirkninger den vil have for vort Lands Økonomi. Det eneste, der er at gøre for os, er da at forhandle og vedtage en Finanslov, som er et Udtryk for, hvordan vi vilde have vor Statshusholdning ført under normale Forhold, og saa, hvad Udførelsen angaar, holde os saa nær som muligt til den normale Finanslov og i kommende Tid ved særlige Foranstaltninger møde, hvad der kommer som Følge af uforudseelige Tilskikkelser.

Der er i Aar endnu mindre Grund end sædvanlig til ved første Behandling og særlig for den, der indleder Forhandlingen, at komme ind paa mange Enkeltheder. Jeg skal derfor indskrænke mig til med nogle faa Ord at tale om Balancen. Statsregnskabet for 1913—14 udviser et Overskud paa omtrent 4½ Mill. Kr. Det er ret tilfredsstillende, om end Glæden derover formindskes noget ved det usædvanlig store Mindreforbrug til Byggeføre-